

mitt Bedkommende ønske, at Finantsloven maa kunne komme igjennem, som Regjeringen har foreslaaet den, med de Modifikationer, som et eventuelt Udvalg maatte finde Anledning til at gjøre.

Carstenen: De Udtalelser, der ere fremkomne særlig fra den høitærede Marineminister, hvis Utsnit af Budgettet jeg nærmest vil sige et Par Ord om, ere af den Bestaaffenhed, at jeg forholdsvis kan fatte mig i Korthed. Ved Bedømmelsen af det foreliggende Forslag maa man, som den høitærede Conseilspræsident bemærkede, se hen til, hvorledes tidligere Budgetter have været, og det er jo en Kjendsgjerning, som vi desværre alle ere fortrolige med, at Finantslovbehandlingen i det andet Thing i en lang Række Aar ikke har havt det Maal for at veie Statens Indtægter og Udgifter, vor derefter at undersøge, paa hvilke Omraader man uden Skade for Samfundets Fremme kunde begrænde sig, men meget snarere har haft det Formaal at stryge, udslette og nedsette overalt — jeg siger det ligesud — hvor det var Landsstthinget og Regjeringen mindre velkomment. Resultatet af denne Anvendelse af Finantsloven som et af de vigtigste Vaaben i den politiske Kamp, har da ogsaa været, at Landsstthinget i sin befindige Stræben efter at undgaa Konflikt og tilveiebringe nogenlunde grundlovsmæssige Tilstande bestandig har givet efter og atter og atter givet efter. Naar det derfor af en af de Ledende blandt vore Modstandere en Gang har været udtalt, at Folkethinget skulde tilbageerobre Finantsloven, saa er dette et Udtryk, som hæver i Luften, et af de Udtryk, hvis Maal og Med kun har kunnet være at faae Folk til at tro, at man havde berøvet Folkethinget dets Andel i Finantslovbehandlingen. Men dette Udtryk er fuldstændig i Harmoni med den bekjendte Sætning om „Folkets og Folkethingets Bevilningsret“, gennem hvilket Udtryk der atter gaar en Stræben efter at udslette Landsstthingets Andel i Finantslovbehandlingen. Vi have, som jeg nys yttrede, i vor Stilling til Finantsloven altid ladet os lede af fredselmelige Hensyn, og Resultatet deraf har desværre været, at de mange Finantslove, som ere emanerede fra Regjeringen efter at være vedtagne baade af Folkethinget og Landsstthinget, have — som jeg før har udtalt her i Thinget — været et Udtryk for Folkethingets baade politiske og almindelige Opfattelse og ingenlunde et Udtryk for de Ønsker, Landsstthinget kunde nære i finantsfiel Henseende. Men Resultatet af dette er atter blevet, at mangfoldige Ting, som efter vor Opfattelse have Interesse for Statens Sty-

relse, ikke ere fremmede, som de skulde og burde have været fremmede, og at vi paa mangfoldige Omraader ikke have tilveiebragt den Udvikling, som var ønskelig, ja nødvendig. Man maa vel mindes dette — hvilket jo forøvrigt antydedes af den ærede Conseilspræsident — naar man bedømmer Lovforslaget, og man maa endvidere mindes, at den store Underbalance ikke er Andet end en Gjæld til Fortiden, en Underbalance, fremkommet ved, at man nu maa søge at stoppe de mange Huller, som den tidligere politiske Behandling af Finantsloven har ført med sig.

Ser man nu paa Marineministerens Budget, saa kan jeg fuldstændig henholde mig til, hvad der blev udtalt af den høitærede Marineminister. De Herrer vide jo, at Finantsloven ingen Indfyldelse har paa Udgifter til Personel og Administration, da dette er ordnet ved Lov, og da der dog endnu ikke ved Folkethingets Behandling af Finantsloven er grebet saa vidt ind i administrativ Retning, at man har forsøgt at forrykke Forholdet i denne Retning. Hvad der betinges af Finantsloven er derimod Orlogsværftets Udvikling, Flaadens og Jhrvæsenets Udvikling, hvilket Alt sammen kræver i forskjelligt Maal aarlige Udgifter. Se vi hen til Orlogsværftet som Basis for Flaadens Bevaring og Udvikling, saa kan jeg kun beklage, at man i de sidste politiske urolige Aar har strøget Alt, hvad man kunde stryge, alle de Bevilninger, der kræves til Værftets Udvikling og Forbedring. I en enkelt Retning er man endog gaaet til en saadan Smaalighed, at vort Værfts Etatader, som alle Fremmede se — hvad næsten hver komist, og hvad jeg nu tror, jeg for 12te Gang omtaler her i Thinget — tales om af Alle. Det har dog mindre at sige, thi naar de dratte om, saa vil man jo nok paa egen Haand kunne lappe paa dem, hvad man jo ogsaa har gjort hist og her. Men hvad der er værre er, at Tiden har medført saa store Omvæltninger i Søkrigsmateriellet, at Værftet, som er Fabriken saavel for Materiellets Fornøelse, Vedligeholdelse, som for ny Anskaffelse, i enkelte, og det i enkelte væsentlige Retninger ikke tilfredsstiller Jordringerne, idet det end ikke kan producere, hvad der skal bruges, eller ikke kan forarbeide det saa godt, som det vilde kunne med forøvrigt fortrinlige Kræfter, baade af Overordnede og Underordnede, som Værftet raader over. De Krav, som stilles gennem den foreliggende Finantslov, ere i den Grad en Bøde for Fortiden og i den Grad nødvendige, at man kunde bære fristet til at give dem alle sin Tilslutning. Hvad selve Flaademateriellet angaar, da er det en given Sag, at vor Flaades